

Розділ 1

МОТИ, ЦІ ДИВНІ ІСТОТИ

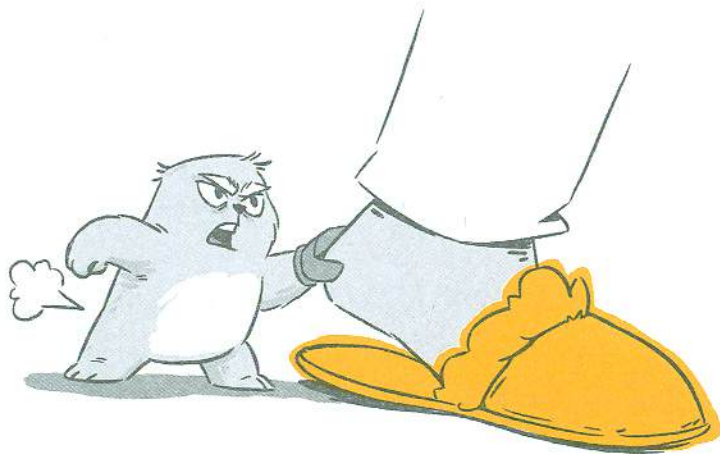
Моти? Ооо, та це ж такі дивні істоти...
— Овва! І які ж вони на вигляд? — спитав Бобо, відчуваючи, що на нього чекає захоплива історія. Цей маленький хлопчина завжди спрагло, із широко розплющеними очима вбирав кожне слово дивовижних дідусевих розповідей.
— Так-от, розміром вони зовсім невеликі, а живуть у шафах людських домівок, — розпочав дідусь. — Ті, що жіночої

статі, — пухнасті красуні, ніжні і лагідні. Ху-тро їхнє м'яке й довге. Мордочки — такі милі, а очі виблискують різноманітними барвами. Чесно кажучи, моти чоловічої статі доволі недоладні, проте неймовірно сміливі. Замість лівої лапки в них велика клешня. Справжнє диво природи... Ой, ледь не забув сказати, що мотки теж мають клешню, але вона маленька й тендітна, як і загалом вони самі. А ще ці мотки великі капризулі.

— А як це вони живуть у домівках? Хіба не бояться людей? — поцікавився Бобо.

— Бояться. Тому показуються рідко й тільки тим, кому довіряють. І мають же клешні. Я випадково наступив був на одного мота, так він пукнув і вщипнув мене легенько! — усміхнувся старенький.

— Пукнув? — розсміявся Бобо. — Як це?

— Отак! Він розізлився! Коли моти зляться, вони пукають. Чи принаймні так звучить те фиркання. І коли їх щось турбує, то теж. Колись побачиш. Але потрібно заслужити їхню довіру, щоб вони тобі показалися. Невидимі

зазвичай, і мало хто з людей може їх углядіти.

— А наскільки вони маленькі?

— Найбільші заввишки до двадцяти сантиметрів. З віком клешня росте. Що вона більша, то старший мот.

Уже не можу дочекатися, коли ти їх побачиш! Упевнений, що ти їх полюбиш!

— А як же їх полюбити, якщо вони ховаються? — Бобо підняв брови, а очі його засяяли ще яскравіше.

— Я розповім тобі все, що знаю про них і що з ними прожив. Може, тоді вони наберуться сміливості й відкриються тобі... Якщо отримаєш схвалення мота, то він покаже й мотку. Моти-чоловіки рідко показують свою обраницю іншим істотам, бо оберегають її. До речі, коли моти закохуються, то на все життя лишаються разом. Я бачив тільки одну мотку. Яка ж вона була гарна!

А також моти мають принцесу. Певно, та ще вродливіша.

— Принцеса мотив?! — вигукнув Бобо.

— Розповідають, що принцеса мотив значно ніжніша, пухнастіша і граційніша, ніж усі інші моти. Спить вона вельми міцно і прокидається вранці лиш після того, як кожен із семи придворних мотчиків її погладить, а король мотив її поцілує. Тааак, ось яка вона пестунка...

— А моти мають імена?

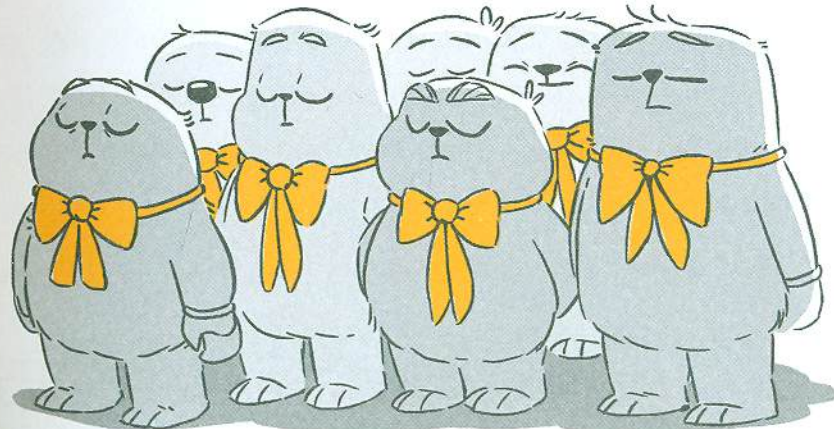

— Звісно! Мій приятель, який живе в шафі, зветься Мукс. Я познайомився з ним у дитинстві. Інколи він був грайливий, а інколи я не бачився з ним цілими днями. Загалом він дуже добродушний, але не смій ставати на його шляху, коли він щось задумав. Що тут скажеш — молодий! Кров грає!

— Ти ж казав, що знаєш його ще з дитинства. Який же він тоді молодий? — засумнівався Бобо.

— А хіба я не згадував, що моти живуть сотні років? Мукс саме починає шукати собі пару... Ну, достатньо на цей вечір! Гайда в ліжку.

— Добраніч, дідусю! Мені не терпиться побачити Мукса!

Розділ 2

МОТ, ЯКИЙ МЕШКАЄ ВДОМА

Мукс живе біля Доді цілу вічність. Однак той нечасто його бачить, бо не завжди спокійний. А моти наче мають детектор стресу: якщо хтось постійно напружений, то недивно, що ніколи й не побачить цих давніх істот.

Давніх, так! Є докази їхнього існування ще тисячі років тому. Таке одного дня Доді розповідав Бобо, а той із широко розплющеними очима запитував: «Та невже?!».

— Так, мій хлопчику. Якщо колись поїдеш до Єгипту, подивися на вершечок піраміди Хеопса. Там намальований мот — увесь усенький — просто біля скарабея.

Бобо вбирав кожне слово, як губка, а Доді розповідав і розповідав. Але сьогодні щось було з ним негаразд. Дідусь видавався дещо розгубленим, бо давно не зустрічав Мукса. Відчував: з мотом щось сталося. Бо ж не чув ані його пукання, ані слабкого клацання, коли той чистить клешню після їди. Та й Мукс узагалі не був тихеньким.

